

Lucija Matič

IGLEK v šoli

ZBIRKA SLIKANIC IGLEK

-
-
-
-
1. knjiga; Iglek-Kako se je vse sploh začelo
 2. knjiga; Iglek v šoli
 3. knjiga; Iglek raste

Zmajček Iglek se je ves vesel odpravil proti domu. Vso pot je hitel in komaj čakal, da pride domov. A ne samo zato, da bi pokazal novost - ščit za ostro iglico na repu. Zaradi ščita se bo spet lahko igral s prijatelji in nič več ne bo žalosten.

Mudilo se mu je tudi zato, da očka in mamice ne bi skrbelo zanj, ker je bil celo noč zdoma, pa še med nevihto.

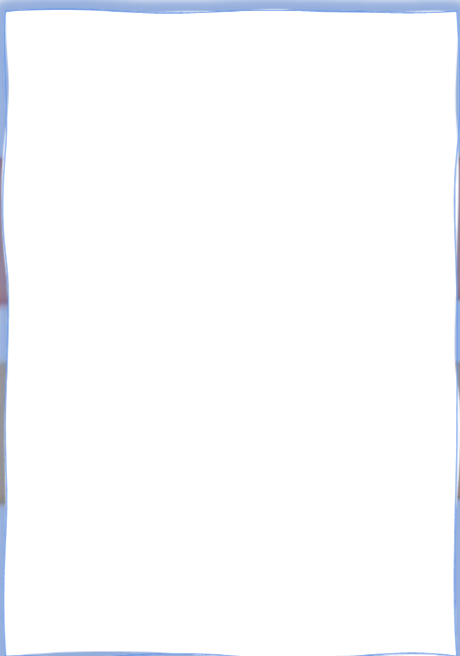
Zmaji namreč niso imeli interneta in telefonov.
Nikakor niso mogli sporočiti staršem, kje so
in kaj počnejo. Če niso dobro pazili nase,
se jim je kaj hitro lahko zgodilo:
da so se izgubili,
da jih je pojedel dinozaver,
da so si kaj zlomili
in podobne nesreče,
ki so se lahko pripetile nepazljivemu zmajčku.

Ko se je Iglek pojavil pred domačo votlino ...

Saj veste, otroci, da so zmaji živeli v votlinah?

Kaj mislite, kako je bil videti zmajski dom?

No, res je bilo to, da so zmaji radi živeli visoko v gorah. Tam, kjer je bilo drevje tik pod skalovjem.

Radi so imeli gore, ker so lahko prosto letali med njimi, lovili hrano, se skrivali in živeli v miru pred drugimi živalmi. Njihove votline so bile prostorne, suhe in tople. Nudile so jim zavetje pred nevihtami, močnim soncem in dinozavri.

Ko se je Iglek končno pojavil pred domačo votlino, so se ga vsi zelo razveselili. Opazili so, da ima na repu nekaj novega. Ampak najprej so ga vsi presrečni objeli, saj so videli, da mu ni nič hudega. Pojasnil je staršema, da je bil celo noč na varnem pri botri Želvi in da mu je ona pomagala najti rešitev za njegovo težavo.

S tem ščitom ne bo nikogar več poškodoval. Lahko se bo igral in se brez strahu veselil s prijatelji. Veselje je preplavilo tudi mamo zmajevko in očka zmaja.

Komaj je Iglek pojedel kosilo, že so se v votlino zgrnili vsi njegovi prijatelji in ga vsepovprek spraševali, kje je bil, kaj se mu je zgodilo, ali se gre lahko igrat z njimi in podobne reči. Tudi oni so ga bili zelo veseli. Očka zmaj je predlagal, da bi lubje zvezali še s travnimi bilkami, da bi močnejše držalo, nato pa naj gredo vsi skupaj že enkrat ven, saj so prehrupni in predivji.

Ko so zunaj utrdili ljubje z močnimi travami, so se prijatelji odpravili v gozd, da bi se igrali. Veselo so poskakovali, se lovili in se smejali. Bilo jim je lepo kot že dolgo ne. Iglek je bil spet prav tak, kot je bil včasih. Najbolj nasmejan, najbolj vesel in vedno pripravljen na igro. Nič več se ni bilo nikomur treba bati bolečin, saj je bila Iglekova bodica varno spravljena pod ščitom iz lubja in trav.

Sredi najlepše igre jih je
nepričakovano zmotil velik
zmaj in jim naročil, naj se
vsi skupaj zberejo in
pripravijo, kajti prav tedaj
se je začela

šola.

Da, otroci, prav ste
slišali.

Tudi zmaji so hodili v šolo.
In to ne šele pri šestih letih kot
človeški otroci.

*Kaj mislite, otroci, kaj so se
zmajčki učili v zmajski šoli?*

Res je to, da so se
zmaji v zmajski šoli učili
brusiti kremplje,
ostriti zobe,
močno ugrizniti,
leteti,
iskati hrano in izgubljene
prijatelje in bruhati ogenj.

Da, bruhati ogenj. Vsak zmaj se je moral vseh teh reči naučiti, saj jih ni znal že takoj ob rojstvu. Naučiti se je moral tudi rjoveti, pomagati poškodovanemu zmaju in ga pospremiti domov, pospraviti za sabo in peti zmajske pesmi.

*Kdo pa je zmajčke učil vse te reči?
Zmajski učitelj, seveda.*

Učitelj zmajev je bil zelo zabaven in tudi zelo vztrajen. Če se kateremu zmajčku ni dalo učiti in se je namesto tega raje igral, mu je to dovolil. Toda zmajček ni smel prej domov, dokler se ni naučil vsega, kar je učitelj za tisti dan načrtoval.

Tako so se vsi zmajčki raje najprej naučili, kar si je učitelj zamislil, šele potem so se igrali naprej.

Tistega dne so se učili brušenja krempljev in ostrenja zob. Učitelj je vprašal zmajčke, če morda že vedo, kako se to počne. Zmajčki so hiteli razlagati, kako si njihovi očki in mamice brusijo kremplje na skalah, na drevesih, na kosteh umrlih živali in podobno. Učitelj jih je pohvalil, kako dobro opazujejo odrasle.

Dejal jim je, da jim bo brušenje krempljev in ostrenje zob najprej pokazal sam, nato pa bodo vsi skupaj še vadili, dokler bo treba.

Zmajčki so komaj čakali, da se odpravijo k skalam. Med hojo so nabirali maline, jagode in borovnice. Celo pot so se sladkali z njimi. Ko so prišli do skalovja, so se posedli v krog, učitelj pa jim je pokazal, kako naj si brusijo kremplje in kako morajo paziti, da si kremplja ne zlomijo.

Zmajčki so ga najprej pozorno opazovali, nato pa brž poskusili še sami. Sprva jih je malo zaskalelo, saj kremplji pri majhnih zmajih še niso tako trdi, kot pri odraslih. Nekaj zmajčkov je bilo tudi nerodnih in so se opraskali na ostri skali.

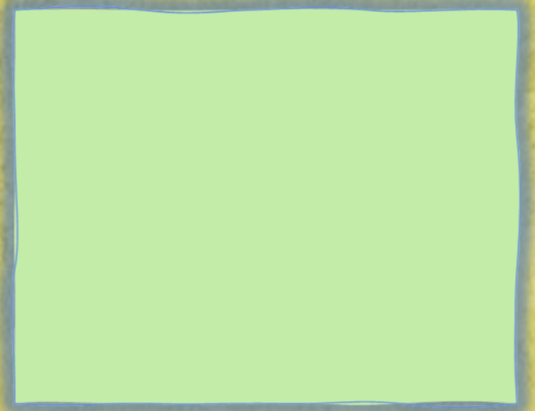
Toda učitelj zaradi tega ni prekinil pouka, temveč je zmajčkom pokazal, kako si rano izmijejo v bližnjem potoku in nato pritisnejo nanjo, da se zaustavi krvavenje. Potem so še previdneje vadili.

Nazadnje je bilo na vrsti ostrenje zob.

*Kaj mislite, otroci, kako
si zmaji ostrijo zobe?*

Res je.

Tako da grizejo kosti in žvečijo les.
Tako si zmajčki zobe ostrijo, pa tudi umivajo.

Zmaji seveda niso imeli zobnih ščetk in paste. Zato so si poiskali dišečo zeliščno vejico ter jo grizljali in žvečili. Vejica jim je dobro očistila zobne obloge, pa še sapa jim je dišala po zeliščih. Zmaji so zato imeli zdrave zobe in lep nasmeh.

A samo za tiste, ki se jih niso bali. Če je namreč zmaj kdaj pokazal svoje zobe, so se živali raje razbežale, saj so se zdale, da jih hoče pojesti.

Umivanje zob po zmajsko, kot si ga predstavljam jaz.

Zmajčki so si zaželeli, da bi jim učitelj pokazal, kako uloviti zajce, veverice in miši, kako bruhati ogenj in rjoveti. Toda učitelj je rekel, da to pride na vrsto drugič.

Naročil jim je, naj še najprej vadijo brušenje, nato pa se lahko igrajo in raziskujejo gozd. Zmajčki so bili tako kot druge mlade živali takoj pripravljene na skrivanje, pihanje listov, tacanje po lužah in podobne zabavne reči.

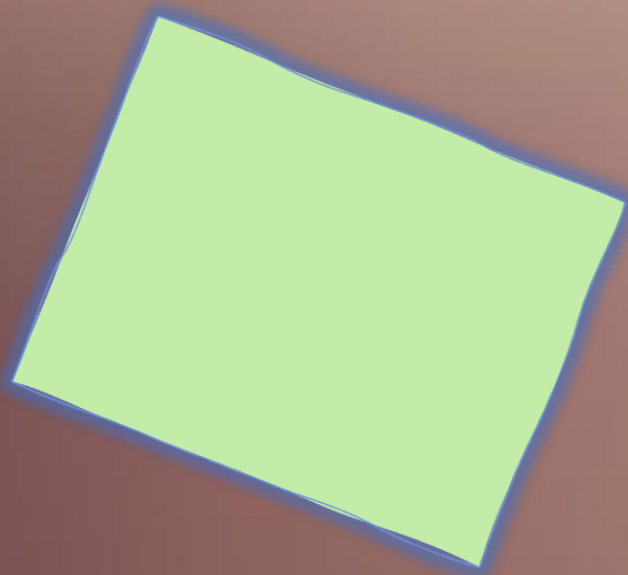
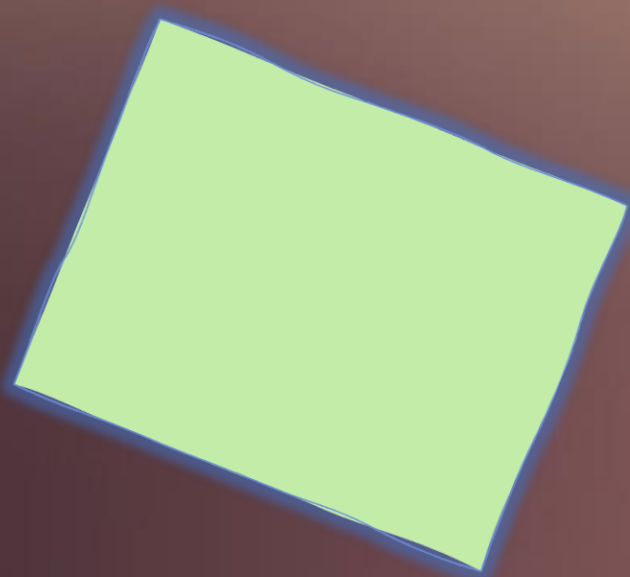

Iglek je zelo rad hodil v šolo. Rad se je učil. Bil je dober in hiter pri učenju, zato je lahko pomagal tudi drugim zmajčkom.

Iglek je najraje od vsega učenja imel ...

Kaj mislite, otroci, da se je Iglek najraje učil?

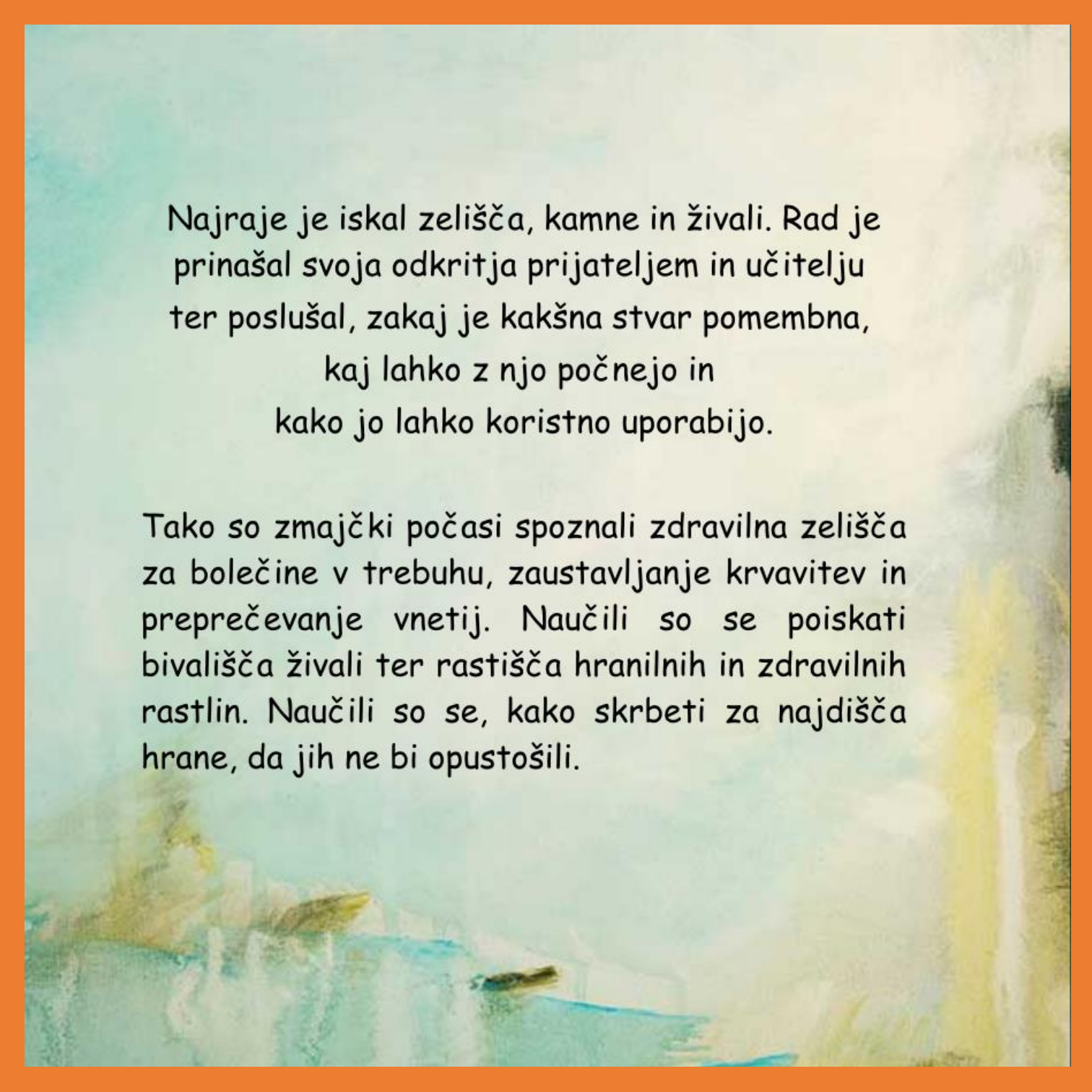

*No, res je to, da se je Iglek
najraje učil ...*

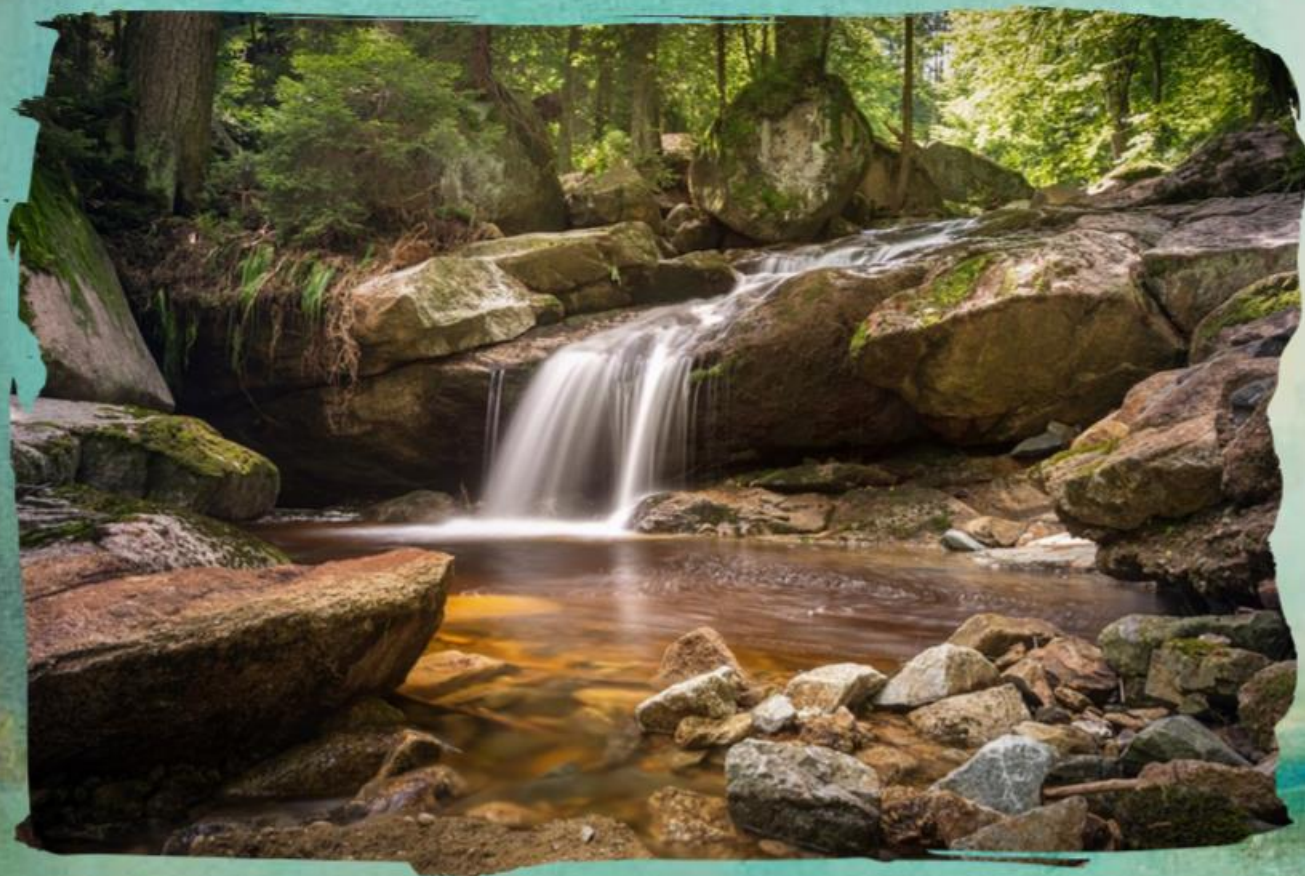
... iskati.

Najraje je iskal zelišča, kamne in živali. Rad je
prinašal svoja odkritja prijateljem in učitelju
ter poslušal, zakaj je kakšna stvar pomembna,
kaj lahko z njo počnejo in
kako jo lahko koristno uporabijo.

Tako so zmajčki počasi spoznali zdravilna zelišča
za bolečine v trebuhu, zaustavljanje krvavitev in
preprečevanje vnetij. Naučili so se poiskati
bivališča živali ter rastišča hranilnih in zdravilnih
rastlin. Naučili so se, kako skrbeti za najdišča
hrane, da jih ne bi opustošili.

Veste, otroci, zmaji so bili odvisni od narave. Če bi kakšno rastlino preveč objedli, je naslednje leto ne bi bilo več. In potem bi vsi trpeli pomanjkanje. Vedno so pazili, da niso utrgali vseh rastlin s koreninami vred ali da niso ujeli mladih živali, ki so še hranile svoje mladiče.

Pazili so, da so počistili za seboj in varovali okolje. Naučili so se tudi, zakaj morajo iti kakat in lulat stran od hrane in vode. Naučili so se, kako se mora zmaj okopati, da ne smrdi. Kako naj si poliže kožo med prsti, da je čist. To so vsi zelo radi počeli, ker jih je med lizanjem svojih tac prijetno žgečkalo. In včasih so se lizali med prsti tudi med tem, ko jim je učitelj kaj razlagal.

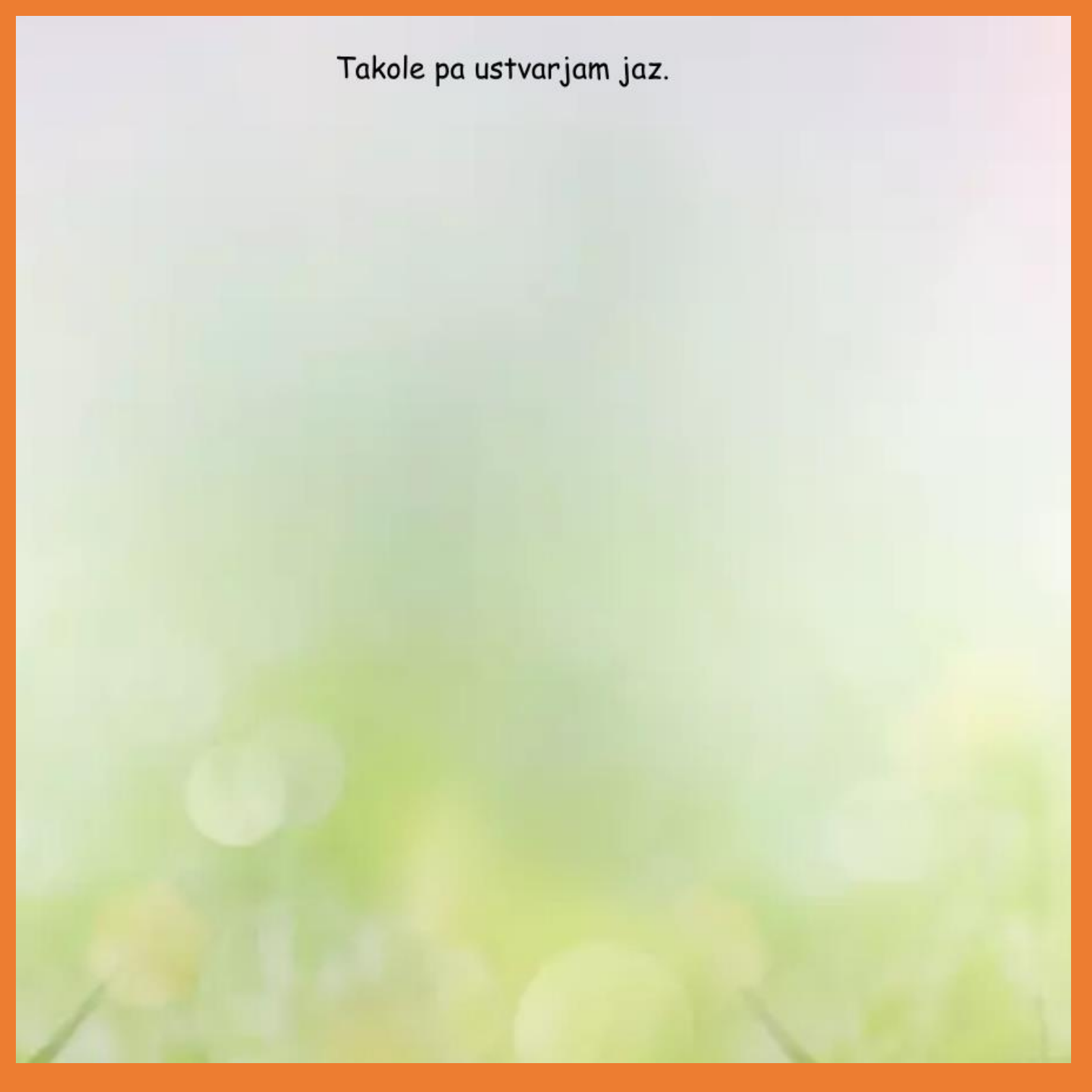

Zmajčki so ugotovili, da je šola zelo zabavna. Tudi učitelj jih je pohvalil, saj je bil zadovoljen z njimi. Vsak dan so se kaj novega naučili. Včasih sploh niso vedeli, da so v šoli, ker so se učili kar med igro. Če kdo česa ni razumel, so mu ostali brž priskočili na pomoč in mu še enkrat pokazali ali razložili, dokler niso vsi znali vsega tako, kot je bilo treba.

Takole pa ustvarjam jaz.

KOLOFON

Zbirka: Iglek

Naslov 2. dela: Iglek v šoli

Avtorica: Lucija Matič

Fotografije: Pixabay

Lektorirala: Nives Mahne Čehovin

Foto knjiga je izdelana s programom Moj CEWE fotosvet, z dovoljenjem za objavo.

Izdaja: elektronska izdaja

URL naslov: <https://drive.google.com/open?id=13q6Lhlgbb70wU-L4-cmH2WcLdv9cv5Ev>

Kraj: Zapotok

Založba: samozaložba

Leto izida: 2020

Nosilec avtorskih pravic: Lucija Matič

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID=12959235

ISBN: 978-961-290-890-4 (pdf)

Maloprodajna cena publikacije: 0 evrov

ZBIRKA SLIKANIC IGLEK

Skozi zgodbe o Igleku otroci spremljajo glavnega junaka na poti sprejemanja samega sebe, vztrajnega iskanja pravih rešitev, neizbežnega odraščanja, ostrenja tenkočutnosti in ubiranja svoje poti. Spoznajo skupino, v kateri spoštujejo naravo in občudujejo svet. Dovoljujejo nepopolnosti, v vsakem iščejo najboljše in sprejemajo drugačnost. Trudijo se za dobro. Skozi zgodbe otroci sčasoma uvidijo, da lahko različno gledamo na stvari in da je sodelovanje vedno prava odločitev. Pa tudi, da žal ni vedno možno.

V drugem delu se Iglek spet lahko igra s svojimi prijatelji. Rešil je težavo z iglico, zato ni nič več žalosten in sam. Zmajčke pri veseli igri preseneti povabilo, naj se zberejo, saj se bo začela zmajska šola. Glavnega junaka in njegove prijatelje spremljamo pri njihovih prvih korakih v šoli. Otroci so skozi zgodbo večkrat izzvani, da povedo svoje zamisli in v knjigo tudi kaj narišejo, če želijo. Slikanica je opremljena s fotografijami iz živalskega sveta in narave.

Želim ti polno mero ljubezni.